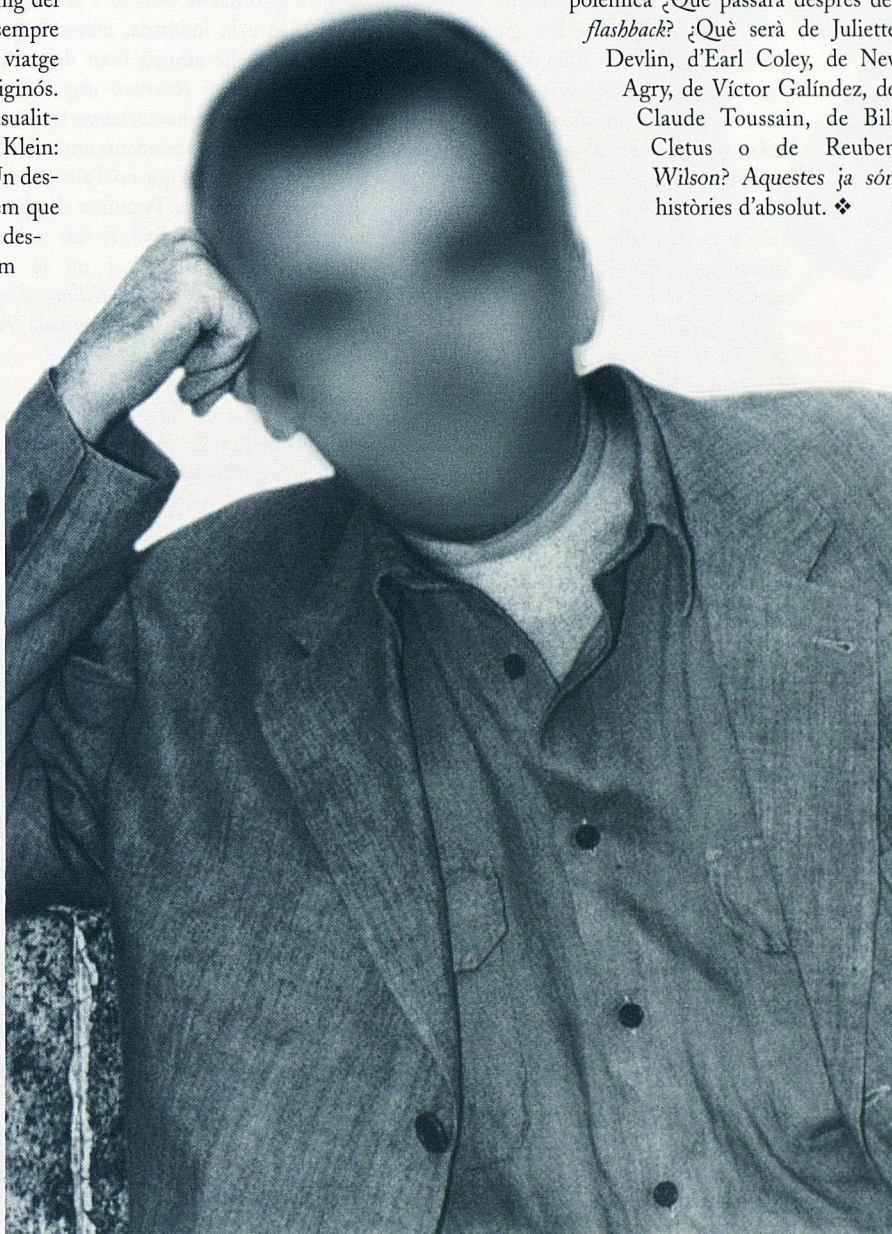

Fernando Merino

He tancat per la pàgina 429. The End. "El Verb crida Henry Abbott des de les tenebres... i li parla, una vegada més, de tot això que es va fer; de la raça humana torturada i incomparable, que lluità i morí a la insurrecció de Green River". Em puc imaginar els dubtes de Tim Willocks, autor de la novel·la, davant el foli en blanc, i ben a punt de triar l'opció del *flashback*. Perquè, la transcripció, a les imatges, de *Green River Rising*, el llibre, ho demana urgentment: el present sembla indicar el millor camí per esbrinar la tragèdia que envoltà poc temps enrere aquest edifici victorià insòlitàment instal·lat enmig del desert. El present, un instant, sempre amb Ray Klein, i tot seguit un viatge frenètic a un passat igualment vertiginós. *Toujours*, el *flashback*. També cal visualitzar abans de tot el rostre de Ray Klein: Ralf Fiennes? John Malkovich? Un desconegut, tal volta? Encara no sabem que Ray va ser traït pel destí, i tot just després arrossegat fins aquest últim racó de Texas. Tampoc tenim accés, encara, al grapat de disbarats que donen sentit a tot allò que ens transmet la presència inicial de Ray Klein a la pantalla. La mirada de Ray, a través de Fiennes o de Malkovich o, millor, si cal fer-lo així, la visió de tot allò que desconexim descrita pels ulls enfonsats en el rostre d'un actor desconegut, i, tot i així, ben capaç d'encendre la curiositat de l'espectador que continua sense saber res del que va succeir a Green River. Una mirada, pensa Willocks, que haurà de convertir-se des del primer cop en el millor resum d'aquella revolta sorgida, com un esclat inevitable, de la gran foscor que guaitava a l'interior de les cel·les oblidades per John Campbell Hobbes, el gran senyor de la presó estatal de Green River. Willocks, però, es demana fins a quin punt és possible transmetre amb una sola mirada aquesta màgica bru-

tor; una mirada solitària, sostenguda, i de moment orfe d'altres referències. La seva capacitat narrativa ens ha transportat a l'infern. Passava damunt el paper. Ara només ens falta aclarir fins a quin nivell de la tragèdia són capaces d'arribar les imatges. Els ulls de Ray enfrontats al desconeximent de l'espectador. Willocks escriurà el guió, un esborrany per encàrrec de Pakula. Willocks dubta de la primera passa, conscient que ja no serà mai més el creador absolut d'aquell infern atrapat a les pàgines de la seva obra literària. Hi ha de

vegades, i aquesta ben bé podria ser-ne una, on el llenguatge del cinema es mostra fins i tot massa amable per descriure l'horror que neix al més profund del pensament, de l'experiència personal de cadascú de nosaltres davant un relat immens, com ara és el cas del *Green River Rising*. A *Natural born killers*, una altra història difícilment comparable amb el relat de Willocks, Stone el va voler resoldre multiplicant els efectes visuals i accelerant el muntatge. Llevat, és clar, de l'explosió de violència al recinte penitenciari. Al final Stone només aconseguí aixecar una fenomenal polèmica: ¿Què passarà després del *flashback*? ¿Què serà de Juliette Devlin, d'Earl Coley, de Nev Agry, de Víctor Galíndez, de Claude Toussain, de Bill Cletus o de Reuben Wilson? Aquestes ja són històries d'absolut. ♦

Sembla una girafa, i l'estim.

(La cabaretera **Barbara Stanwyck** parla del tímid professor **Gary Cooper**).

Bola de Fuego, (1942) de Howard Hawks.